

og gav Anledning til, at Bestyrelsen for Kristelig Forening for Indre Mission og en den Gang nystiftet kirkelig Forening, der kaldte sig Kirkelig Forening af 1898, indgik til det kirkelige Raad, som den Gang bestod, det, vi kender under Navnet Bispe-raadet, med indtrængende Anmodning om, at Bispe-raadet vilde øve al sin Indflydelse, for at disse Misforhold kunde fjernes eller dog lempes saaledes, at den alvorlige Brod borttoges. Begge Andragender endte med følgende Udtalelse: „Naar henses til den omtalte Sekts Faatallighed og til det begrænsede Krav, der i det religiøse Hensyns Navn stilles, kan vi ikke tænke os andet, end at der ved velvillig Imødekommen fra de militære Autoriteters Side maa kunne findes en Ordning, hvorved Sammenstød mellem de religiøse Samvittighedskrav og Statens Love vil undgaas“. Under 2. Oktober 1899 indsendte Bispe-raadet til Regeringen en indtrængende Anmodning om, at Administrationen vilde træffe Foranstaltning til, at ikke disse Sammenstød gentoges. Raadet erklærede, at det stod det klart, at der overfor Bestemmelserne i Grundlovens § 79, jævnfør almindelig borgerlig Straffelov og Straffelov for Krigsmagten, indtil videre intet lod sig udrette i denne Henseende ad Lovgivningens Vej, men Raadet nærede det Haab, at der ved velvillig Imødekommen fra Krigsbestyrelsens Side kunde træffes en Ordning, hvorved der under ordinære Forhold i Fredstid kunde tages et saadant Hensyn til Adventister, der skal aftjene deres Værnepligt, at de kunde gøre det uden at føle sig i Strid med deres religiøse Overbevisning. Denne Henstilling fra det saakaldte Bispe-raad, der, som bekendt, den Gang talte Navne som Skat Rørdam, Balslev, den nuværende Biskop i Fyn, Gøtsche, Biskop i Ribe, Clausen, og hvad nu de andre Biskopper hed, samt Professor Julius Lassen, der ogsaa var Medlem af Raadet, førte til, at der blev indledet en Forhandling med Lederen for Syvendedags Adventisterne, idet Lederen fik en Forhandling med Chefen for Krigsministeriets 1ste Departement, og der blev mellem dem truffet en Overenskomst, som gik ud paa, at Lederen for Syvendedags Adventisterne „hvert Aar nogen Tid, før Sessionsbehandlingen finder Sted, skal henvende sig i Krigsministeriets Kontor med Indtegningsbeviser om Optagelse i Lægdsrullen af Medlemmer af Sekten, der skal paa Session. Fra Kontoret rettes der derefter Henstilling til den Officer, der er tjenestgørende ved Sessionen i vedkommende Udskrivnings-

kreds, om, at den paagældende, saafremt han ikke kasseres, udskrives til Sygepasser“. Lederen af den nævnte Sekt lovede til Gengæld at foranledige, at de saaledes udskrevne skulde søge ikke at komme i Strid med den militære Disciplin under Paaskud af deres Tro og deres Pligt til at helligholde Lørdagen, og Chefen for Krigsministeriets 1ste Departement lovede, at han skulde underrette Sundhedstroppernes Depot og Lægekorpsset om, at Medlemmer af det adventistiske Samfund skulde fritages om Lørdagen i saa stor Udstrækning som muligt, og det blev samtidig stillet i Udsigt, at de saaledes fritagne maatte erstatte denne Fritagelse med Tjeneste om Søndagen, hvilket ikke gav Anledning til Indsigelse fra Lederens Side. Efter den Aftale, der saaledes blev truffet mellem Departementschefen i Krigsministeriets 1ste Departement og Lederen for den adventistiske Sekt, gik alt roligt indtil 1907. Krigsministeriet stillede sig saa liberalt overfor de Adventister, der ikke var blevet udskrevet til Sygepassere og som Følge deraf var blevet idømt Straf for deres disciplinære Forseelser ved ikke at deltage i Tjenesten om Lørdagen, at det indstillede dem alle til Benaadning. Og det har været overordentlig faa, der af religiøse Grunde har gjort Indvendinger imod at udføre deres militære Tjeneste i den Tid, fra denne Overenskomst blev sluttet og til nu. I 1907 var der kun 1 Adventist, som der var Vanskeligheder ved at indordne under de militære Virksomheder. I 1910 var der 2 Adventister og 1 fra den saakaldte Brødre-menighed. I 1913 var der ogsaa kun 2 Mand, men saa kom der 1 til, der ikke havde religiøse Grunde som Motiv for sin Nægtelse af at udføre sin Militærpligt. I 1914 var der 2 Adventister og 5, der ikke paaberaabte sig religiøse Grunde, og i 1915 steg disse sidstes Antal til 16, medens der kun var 5 Adventister. I 1916 var Tallet paa Militærnægttere atter faldet ned til 5 Adventister og 5, der af andre Grunde vægrede sig ved at deltage i militære Øvelser. Det er saaledes i Virkeligheden et saare lille Tal af Militærnægttere, der hidtil har vist sig. I de sidste 2 Aar, hvor vi har saa mange indkaldte, ikke blot som Rekrutter, men ogsaa under Sikringsstyrken, har det højeste Tal altsaa kun været 21, men er, som sagt, faldet til 10 Personer.

Nu er der to Slags Militærnægttere. Den ene Slags er den, der af religiøse Grunde siger, at det strider mod deres Samvittighed at uddannes i Vaabenbrug og underkaste sig militær Tjeneste. Den an-